

YAZAR HAKKINDA

İlkokulu İstanbul ve Çardak'ta okuyup ardından Çardak Ortaokulu ve Lapseki Lisesi'ni bitirdi. Ege Üniversitesi Gazetecilik ve Halkla İlişkiler Yüksek Okulu'na bir sene devam ettikten sonra aynı üniversitenin Fen Fakültesi Mikrobiyoloji Bölümü'nden 1981 yılında mezun oldu. 1981'den 2015 yılına kadar ilaç sektöründe orta kademe yöneticiliği yaptı.

2008-2018 yılları arasında çeşitli dönemlerde Jale Sancak Öykü ve Roman Atölyesi'ne devam etti. Öykülerinden bazıları *Varlık*, *Ekin Sanat* dergileri ve *Galapera Fanzin*'de yayımlandı. 2019 yılında İthaki Akademi tarafından verilen editörlük eğitimine, 2020 yılında Mario Levi İleri Düzeyde Yazarlık Atölyesi'ne, 2021 yılında MasterCamp Yazarlık Akademisi'ne devam etti.

2018 yılı Nisan ayında ilk öykü kitabı *Hadi Gülümse*, Sinopsis Yayınevi tarafından basıldı. 2019 yılından beri *Kirpi Edebiyat ve Sanat* ile *Panzehir* dergilerinde öyküleri yayımlanmaktadır. Üç ayda bir basılı olarak yayımlanan *Kirpi Edebiyat Seçkisi* yayın kurulunda görev almakta olup her sayısında yeni bir öyküsüyle yer almaktadır. 2020 yılında geliri Üniversiteli Kadınlar Derneği'ne verilen *21 Kadın 21 Öykü* kitap seçkisinde "Mazi Kalbimde Yaradır" isimli öyküsüyle, 2021 yılında da Destek Yayınları tarafından hazırlanıp basılan *Gücüne Gelsin* ortak öykü kitabında "Annemin Gözleri" isimli öyküsüyle yer aldı.

Liseden beri hiç bırakmadığı yağlıboya resim çalışmalarını, 2000-2002 yılları arası İstasyon Sanat Eğitim Merkezi'nde resim ve sanat tarihi eğitimi, 2003-2007 arasında ressam Feyyaz İnanç Atölyesi'nde resim dersleri alarak geliştirdi. 2002-2021 yılları arasında çeşitli ortak sergilere katılmış olup resim çalışmalarına şu an evinden devam etmektedir.

1988 yılından beri evli olup iki yetişkin çocuk annesidir.

DESTEK YAYINLARI: 1514
EDEBİYAT: 448

BELGİN BIYIKOĞLU / DÜNYA DÖNER RENKLER KALIR

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalioğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: Melike Doğan
Sayfa Düzeni: Melike Doğan
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Ekim 2021
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-625-441-419-0

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkan.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Optimum Basım San. ve Tic. Ltd. Şti.
Sertifika No. 41707
Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad.
No. 51/1 34295
Küçükçekmece / İstanbul

Belgin Bıyıköğlu

Dünya Döner Renkler Kalır

“Bu hayatın bir manası olmak icap ederdi. İnsan dünyaya sadece yemek, içmek, koynuna birini alıp yatmak için gelmiş olamazdı. Daha büyük ve insanca bir sebep lazımdı.”

– Sabahattin Ali, İçimizdeki Şeytan

21 Kasım 2015 Cumartesi

Renkler ormanında kaybolmuşlarla kimsesiz gri bulutlara

Cahide, kafasının içindeki o tuhaf uğultuyla gözlerini araladığında, hayatının artık eskisi gibi olmayacağını sezmişti. Karanlık, dar bir tünelin içinde geçen zorlu bir yolculuktan dönmüş kadar yorgundu. Sağ tarafından destek alarak kalkmak istedi, kolunu kımıdatamadı, sonra gövdesine kuvvet verip arkasına yaslandı, öbür eliyle hâlâ hissiz olan kolunu kaldırıp karnına koyup, aklına gelen kötü ihtimallerin gölgesinde yavaşça kolunu ovalamaya başladı. Neden sonra, kolundaki uyuşuklukla birlikte duyduğu korku da azalmaya başladığında, gece gördüğü o tuhaf rüyayı anımsadı.

Mor renkli kayaların karşılıklı sıralandığı ıssız bir vadide, kanter içinde koşarken, birden önünde, kocaman, el büyüklüğünde, siyah üzerine kırmızı çizgiler olan kelebekler uçmaya başlamış, büyülenmiş gibi o güzel kelebeklerin peşine takılmıştı, sonra kelebekler geldikleri gibi aniden ortalıktan kayboluvermişlerdi. Nereye gittiklerini anlamaya çalışırken bir uçurumun kenarında oldu-

đunu görmüştü, hem de dibinde yüzlerce, binlerce ölü kelebeğin olduğu bir uçurumun... Gerisingeri dönüp koşmaya başlamış, koştukça aynı yere gelmiş, uçurumun kenarından uzaklaşamamıştı bir türlü, içine yerleşen usanç ve korkuyla şaşkın bakınırken; önce, gökyüzü toprak rengini almış, ardından da korkunç bir gürültüyle yer altından kaymaya başlamıştı, kayalar üstüne doğru gelirken kaçamamış olduğu yerde sıkışıp kalmış, canı yanmaya, kalbi hızlı hızlı atmaya başlamış, oracıkta; kafatası parçalanarak, kanlar içinde, kimsecikler görmeden ölüp kalacağını düşünmüştü. Sessiz yardım çığlıkları atmış, sonra ipil ipil yaşlar dökülmeye başlamıştı gözlerinden. Ağladıkça, rüzgârla dağılan saçları, toprak parçacıklarıyla birlikte yüzüne yapışıp kalmış, etrafını iyice göremez olmuştu. Tam her şey bitti, bu kadarmış diye düşünürken; gözlerinin önünde Derin'in yüzü belirivermişti; berrak mavi gözleri, minik burnu, sivri çenesi, bebekliği, ilk yürüyüşü, anne deyişi... Kızının kokusu içine dolarken, nelenen burnuna dokununca ellerini oynatabildiğini fark etmişti. İçi ferahlayarak saçlarını gözlerinin önünden çektiğinde, kayaların eski yerlerinde olduğunu görmüştü; ne ortalığı toz dumana katan deli rüzgâr kalmıştı ne de o korkunç sesler, nazlı beyaz bulutların gezindiği gökyüzünde huzurlu bir mavilik kalmıştı geride. Kalbinin atışı normale dönerken içindeki korku kaybolmuş, uçurumun olduğu yerde zümrüt yeşili bir çayırılığın uzandığını görmüştü. Sisler içinden saçlarını ve yüzünü bordo renkli tülle örtmüş bir kadın, elinde kehribar renkli bir utla çıkagelmiş, hemen önündeki mor, büyük taşın üzerine oturup şimdiye kadar hiç duymadığı içli bir şarkıyı çalıp söylemeye başlamıştı. Sonra kadının yanı başında, lacivert pantolonlu, uzun boylu bir adamla, adamın dizlerine sarılmış bir çocuk belirmişti. Dört beş yaşlarında; saçları kısa, gelişigüzel kesilmiş, esmer ince

yüzlü, gözbebeklerine hüzin işlemiş zayıf bir kız çocuğu. Ayhan Işık bıyıklı, kavruk yüzlü adam, çocuğa anlayamadığı bir şeyler söylemişti. Tok, yumuşak ses, mahcup bakışlar boşlukta kaybolup giderken, gümüşü işlemelerle bezenmiş bordo elbiseli kadın, udu kayanın üzerine bırakıp ona doğru yürüyüp saçları ve yüzünü örten örtüyü çıkartıp atıvermişti. Uzun boylu, geniş omuzlu, sarı saçlıydı, ince belinde kalın, göz alıcı, gümüş bir kemer vardı. Gü-lümsüyor, gülümsedikçe sağ yanağındaki gamzesinden yavaş ya-vaş bir gül goncası çıkıyordu. Kadın, ona doğru birkaç adım atıp tam da alınına dokunuvarecekken arkasını dönüp tuhaf sözcükler mırıldanarak sisler arasında görünmez oluvermişti.

Rüyanın ayrıntılarına dalınca başındaki uğultu azalmıştı san-ki. Yeşil gözlerinde lacivert menevişler oynaşan kadın ne demek istemişti acaba? Derin bir nefes alıp arkasına yaslandı, gizemli kadının fısıldadığı sözcükleri hatırlatacakmış gibi tavandan sal-lanan turkuvaz kürecikten yayılan ışıltıların seyrine daldı. Otuz-lu yaşlarının başında olmalıydı, daha fazla değil; teni berrak, pürüzsüz, sesi duygusunu yitirmemişti henüz. Ağlamış gibiydi ama, hatta çok ağlamış gibi...

“Kimsesiz gri bulutların uğradığı terk edilmiş bir kıtayım ben” diyordu galiba rüyanın bir yerinde. Çok tuhaf, bilinçaltı mı söyletmişti acaba, o kadar yalnız mıydı gerçekte? Değildi, olamazdı... Sonra bir de adamın pantolonundan yayılan tütün kokusu vardı burnuna hoş gelen, niye sigara değil de tütün? Babasının sigara içtiğini sanıyordu... Küçükken, çok yaşlı bir adamın bahçedeki kuyunun hemen yanındaki sedirin üstüne oturup tütün sardığını görmüştü. Babaannesiyile konuşuyorlar-dı. O zaman da hoşuna gitmişti burnuna gelen koku. Adam da seviyor olmalıydı ki ince kâğıda sarmadan önce torbadan çıka-

rıp koklamıştı uzun uzun. Farkında olmadan ellerini burnuna götürdü, leş gibi sigara kokuyordu, üzerinden yayılan ekşi ter kokusuyla birleşince midesi bulandı. İnce triko kazağını yokladı, boynu, g g s kısmı sucuk gibi olmuştu, bir an evvel üstünü değişmesi gerekiyordu yoksa hasta olması işten bile değildi ama yukarıya çıkacak mecali yoktu. Sağ ayağıyla battaniyeyi itekleyip bacaklarını kanepeden aşağıya sarkıtıp dikildi. Başı dönüp midesi bulanınca kanepeye oturdu, biraz bekleyip yan taraftaki ferforje sehpaye tutunup yavaşca ayağa kalktı tekrar. Başındaki ağırlık giderek artıyordu, sanki bir mengene sıkıştırdıkça sıkıştırıyordu. Akklı hâlâ gördüğü o tuhaf rüyada, “Hemen bir Şey atıştırıp bir ağrıkesici almalıyım” diye mırıldandı. İki adım atıp duraladı, Őařkın gözlerle etrafı taradıktan sonra yorgun bir feryat çıktı dudaklarından. “*Ne olmuş buraya! T h Allah kahretsin beni! Ben mi dağıttım buraları?*” Parçalanıp yerlere atılmış fotoğraflara, her biri ayrı köşeye savrulmuş kitaplara, sehpanın üzerindeki yan yatmış boş bira kutusuna, ayaklarının dibindeki Şarap Őiřesine, koltuğun kol ağında her nasılsa dökülmeden kalabilmiş yarıya kadar Şarap dolu kristal kadehe tiksintiyle bakıp, hemen önündeki devetüyü rengi berjer koltuğa  okt . Yer yerinden oynamıştı sanki. Böylesi bir dağınlıkla uyandığı başka bir sabah hatırlamıyordu. Ne kadar yorgun ne kadar uykusuz olursa olsun, Dilber geldiğinde evi dağınlık bulmasın diye toplamadan yatamazken... “*Her Őeyin bir ilki varmış demek ki, pek tertipli, pek akıllı Cahide Hanım sen de dağıtabiliyormuşsun bunu da gördük işte!*” diye sinirli sinirli söylendi, gülmeye çalıştı, başının sağ tarafında beliren korkunç sızıyla gülümsemesi ağzının kenarında donup kaldı. Sivri uçlu bir bıçak batıp çıkıyordu sanki. Bir gayret ayağa kalktı, sendeleyerek

tezgâha doğru birkaç adım atıp sol eliyle buzdolabına tutundu. Ne zaman uyumuştı, niye yatak odasında değil de salondaydı?

Çekmecedan bir buzdolabı poşeti çıkartıp koparttığı kâğıt havlu parçasıyla ağzına kadar dolmuş kül tablasını boşalttı önce, sonra da salonun veranda tarafındaki kapısını açtı. Taze toprak kokusuna karışan çürümüş yaprakların her zaman o çok sevdiği rayıhası serin havayla birleşince midesinin bulantısı artıp başı iyice zonklamaya başladı. Kapıyı aralık bırakıp ocağa doğru yöneldi. Çaydanlığa su doldurdu, demliğe iki poşet atıp ocağı yakmak istedi, çakmağı birkaç kez ateşledi, yanmayınca doğalgazın vanasının kapalı olabileceğini akıl etti. Vanayı açıp biraz bekledikten sonra tekrar denedi. Dolabın alt çekmecesinden ilaçların olduğu kutuyu çıkardı, ağrıkesiciyi arayıp buldu, tezgâhın üzerine bıraktı.

Canı hiçbir şey yemek istemese de bir dilim ekmeğin arasına ince bir parça kaşarpeyniri yerleştirip arada çayından içerek küçük ısırıklarla yemeye başladı. Ne kadar minik ısırırsa ısırınsın ağzını her açışta başına bıçak saplanmasını engelleyemiyor, irkiyor, duruyor, sonra yeniden yemeye devam ediyordu. Sonunda ekmeği bitince bir bardak suyla iki tableti birden ağzına atıp kanepeye uzandı. Tül perdeden geçerek içeriye dolan sızan ışık basının ağrısını dayanılmaz kılınca, battaniyeyi kucağına alıp küçük odaya geçti, panjuru ve kapıyı kapatıp kendini yatağa bıraktı. Dakikalarca bir o yana bir bu yana dönüp durduktan sonra bir yastık kafasının altında bir yastık yüzünün üstünde, battaniyeyi de göğsünün arasına yerleştirip sağ yanına döndü, hareketsiz beklemeye başladı.

Mavi bir rüyanın izinde

Gözlerini açmak istiyor ama gözkapaklarının üzerindeki tuhaf soğuk ağırlık buna izin vermiyor, parmaklarıyla yokluyor gözlerini, ellerine buz parçaları geliyor, almak isterken buzlar elinden kayıp kazağının içine doluyor. Soğuk, tüm hücrelerine işlerken, ürpererek yavaşça gözlerini açıyor, çok uzakta sisler içinden sarı bir ışık yaklaşıyor, iyice yakınına geldiğinde gözleri kamaşıyor, “şimdi yeneden başım ağrıyacak” diye düşünse de ışığa bakmaktan kendini alıkoyamıyor. Buz mavisi bir araba tam önünde duruyor. İçinden kucacağındaki kundağa sıkı sıkı sarılmış bir adam iniyor. Adamın gözleri yok, yüzünde iki karanlık çukur var sadece. Beyaz üzerine mavi renkli minik çiçekler işlenmiş kundağı tutan, tam karşısındaki adam çok tanıdık... Kundağın içinden sarı saçlı, pembe yanaklı bir bebek kafasını çıkarıp etrafa gülücükler atmaya başlıyor, şaşkınlıkla çocuğun yüzüne bakıyor aynı mavi gözler... Geriye doğru koşup bağırmaya başlıyor. “Hasan’ın gözleri burada! Hasan’ın gözleri kaybolmamış! Kocamın gözleri burada!”

Kendi sesine uyandığında başının ağrısı oldukça azalmış, her yanını tuhaf bir uyuşukluk kaplamıştı. İçi boşalmış gibiydi, aç susuz geçen, uzun bir yolculuk sonrasının sersemliği vardı üzerinde. Çok eski zamanların, o ayak, kustumuk, benzin kokan, bütün hücrelerini yerinden oynatacak kadar sarsıntılı yolculuklarından birinden dönmüşü sanki... Göğsünden, kazağın ıslaklığını alsın diye tikiştirdiği kâğıt peçeteleri çıkardı önce, sonra pencerenin panjuruunu açtı, birden dolan gün ışığı gözlerini kamaştırdı, saatine baktı ikiye geliyordu. Cep telefonunu arandı gözleriyle, etajerin üstünde yoktu salonda bırakmıştı demek. Aslında bugün ne kimseyi aramak istiyordu ne de kimse tarafından aranmak.

Tek istediği battaniyenin altına girip yatmaktı, belki eski Türk filmlerinden birini seyrederdi, Şu eski masum günleri anımsatan herhangi bir film.

Midesi kazanmaya baŐlayınca; canı sütle karışan hamurun o huzur veren lezzetini çekti. Yıllardır yaptığı yoktu, Őimdi nereden aklına gelmişti ki? Kasabadaki evde kıŐın maŐingada, yazın ocakta yakılan odun ateŐinde piŐerdi yemekler, o zaman da is kokusu sinerdi yemeklere, çoğu yemeği o yüzden yiyemezdi ama sütlü ovma çorbasına yakıŐırdı o koku. Kafasındaki düŐünceleri kovalamak ister gibi baŐını salladı birkaç kez. Çocukluğunu, o çabucak ge  ip gitsin istediği çocukluğunu özlemiŐti galiba. Babaannesi, okulu, koŐup oynadığı k   k bah  e dıŐında  zlenecek bir Şey yoktu oysa. Ağır ağır tırabzanlara tutunarak yukarıya çıkıp yatak odasındaki dolaptan eline ilk ge  en kazağı üzerine ge  iriverdi. Banyoya girdi, musluğu a  ıp birkaç kez su vurdu yüzüne, soğuk suyun tenini canlandırmasını bekledi biraz, sonra banyo dolabından rasgele bir havlu se  ti, tam yüzünü kurulayacakken gözleri aynaya takıldı. SararmıŐ bir yüz, kanlı, çukuruna ka  mıŐ gözler, dudaklarının kenarlarından aŐađıya doğru inen derin çizgi, sarkan gıdısı...  rkildi. Yeni ameliyat ettirdiği burnu dıŐında, her yeri  okm Őt  sanki. ArkadaŐlarıyla dalga ge  erken onun da yüzünü gerdirme zamanı gelmiş miydi acaba? Yok canım! Daha neler, daha d n gayet iyi görünürken, bir anda on yaŐ alacak hali yoktu ya, gece ne zaman uyuduğu belli değildi, bir de çok ağlamış olmalıydı... Hi   i  inden gelme se de her gün yaptığı gibi aynada kendine gülümseme ye çalıŐtı baŐaramadı, karŐısındaki kederli, küskün,  okm Ő yüzlü kadına boş gözlerle bakakaldı.

Merdivenlerden inerken gördüğü dağımıklık ruhunu iyice kartsa da doğruca kiler dolabına yönelip süt aramaya koyuldu.

Gelirken ekmek, kaşar, domates, salatalık, sivribiber dışında bir Şey almamıştı, yine de bir umut diyerek erzak dolabının kapağını atığında alt rafta minik bir kutu süt gözüne arpıverdi, tarihi de geçmemişti, sevindi. Biraz da su kattı mı işini görürdü. Dilber temizlik için geldiğinde almiş olmalıydı. Alt raftan un kavanozunu alıp tezgâhın üstüne koydu.

Babaannesinden gördüğü gibi önce unu bir kâseye koyup bir çimdik tuz attı, sonra üzerine su serpiştirip yavaş yavaş unla suyu karıştırıp parmaklarıyla ovalamaya başladı. Kolay bir orbaydı ama yine de ustalık istiyordu, iyi yapılmazsa hamur insanın midesine otururdu. Babaannesi o mis kokulu, beyaz tenli, boncuk g zli şahane kadın...  zlemişti; çok uzun süredir aklına gelmiyordu oysa. Nemlenen gözlerini eliyle sildi. Telaşlı, sevecen, tom-bul haliyle gözlerinin önündeydi Őimdi. Hiç yan gelip yatarken görmemişti onu, öyle koştururken gidivermişti zaten. Derin bir i çekti, şu an burada olsaydı, dizlerine yatıp güzel sesiyle anlattığı hepsi birbirinden ilginç masallardan birini dinleseydi; hiç bilmediği, görmediği, bülbül seslerinin coştuğu g l bahçelerinde gezinip, serin ormanlarda tilkilerle yarışsaydı. Padişahın çok kıymetli küçük kızı olup dağ başlarındaki pınarlardan soğuk sular iseydi. Babaannesiyle birlikte masalın kendisi olsalardı yine. Herkes gibi o da onu terk edip gitmişti. Boğazındaki yumru büyürken gözlerine yaşlar hücum etti.

Sıcak orba iyi gelmiş, güzel bir film bulamasa da kanallar arasında amaçsızca gezinmek kafasını biraz da dağıtmıştı. Masanın ucunda düştü düşecek duran cep telefonuna uzandı. Bir sürü cevap-sız arama görünüyordu. Fikret Abi'si üç kez aramıştı, kızı iki kere, Feride  , bilmediği bir numara tam dört kez. şarjı bitmek üzereydi, çantasını arandı, masanın altındaydı, her yanı tutulmuştu, zorlukla

eğilip aldı, içinden şarj aletini çıkartıp mutfak bankosunun üstündeki prizlerden birine taktı. Gözleriyle etrafı taradı, acı bir gülümseme yerleştı dudaklarına, kesip yerlere attığı fotoğrafları toplamak yerine kanepeye uzanıp battaniyeyi boğazına kadar çekip önce kimi araması gerektiğini düşünmeye başladı. *Abisini mi, Feride'yi mi yoksa Derin'i mi, önce hangisini aramalıydı? Aslında, aklı Derin'de kalmıştı. Dün akşam arayıp bulamayınca merak etmiş olmalıydı. Yok, canım o niye merak etsindi ki? Merak etmek sadece zavallı annelere özgüydü, çocuklar merak eder miydi hiç?*

Telefonun yanına gitti, şarjdan çıkarmadan aramalardan kızımı seçip üstüne bastı bekledi, yine meşgul veriyordu. Ne zaman arasa ya meşgul olurdu ya da ulaşılmaz. Önce meraklanır, sonra endişelenir, sonra da kızmaya başlardı. Sıralama yine şaşmadı; kendi kendine söylenmeye başladı. *“Dönmek istiyorlarmış, her şeye karşın oralara ait hissetmiyorlarmış kendilerini, bak hele sen! Çekip giderken hiç de öyle konuşmuyordu, çok özlemişlermiş, iyi hoş da beni mi özlemiş? Özlemez o, bilirim özelese de söylemez zaten.* Bir an kafasını kaldırdı, verandaya çıkan kapıya sıkışan perdeyi gördü, düzeltmeye giderken söylenmeye devam etti. *Burada bir hayat kurmak istiyorlarmış, artık kurumsal bir şirkette çalışmak istemiyorlarmış, araştırmışlar, organik tarım yapabilirlermiş, en az on dönüm arazi almaları ya da kiralamaları gerekiyormuş, ayarlarmışım. Ha bir de söylemeyi unutmuşmuş, artık herkes rahat edebilirmiş, Berk'le Roma'da evlenmişlermiş, minik bir sürprizi daha varmış ama onu da geldiğinde söylemiş.* Dudaklarına alaycı bir gülüş kondu, sürpriz neydi acaba? Sevinsin mi üzülün mü bilemiyordu, gelmek istemesine tabii ki çok sevinmişti ama böyle habersiz evlilik olmuş muydu?... Biraz düşününce telefonun meşgul olmasına memnun oldu. Onunla sakince konuşması

gerekliyordu, Şu anki gergin haliyle konuŐmaya kalkarsa, konular nereye giderdi Allah bilir. Kafasını da tam toparlayamamıŐtı zaten. İçinde özlemle karıŐık kırgınlık, kırınlık vardı hâlâ, Őöyle söyleyebilirdi: “Macera yaŐamaktan bıkmadınız mı daha? Ya da siz toprakla uđraŐmayı kolay mı sanıyorsunuz, güneŐin alnında çalışmak nasıl bir Şey daha önce deneyimlediniz mi, g l gibi meslekleriniz dururken ifti mi olacaksınız baŐıma, hayatınız boyunca bir çiçeğe bakmıŐlıđınız var mı?” Sorular uzayabilirdi. “Ah inatçı kız ne yapsak ne desek kendi bildiğinden ŐaŐmayan cadı kuŐu!” Kırgınlığı giderek artmaya baŐlamıŐtı. ekip giderken son anda haberi olduğu yetmezmiŐ gibi açık açık suçlamıŐtı onu. “Hepimizi yönetmenden bıktım, babama da bana da  đrencilerinmiŐiz gibi davranıyorsun!” Cevap vermesini bile beklemeden kapıyı çarpıp gitmiŐtı. “Anneyim ben! Anne!” diye arkasından bağırdıktan sonra kocasına dönüp sormuŐtu. “Sen de Derin gibi mi düŐünüyorsun?” Hasan gözlerini yere indirip “Boş ver o Őimdi çok kırgın” demiŐtı sadece. O zaman da anlayamamıŐtı Őimdi de anlayamıyordu. Bir anne olarak evladını merak etmek suç muydu? Evet, Gezi zamanı çadırlarda kalmasından, günlerce iÇine oradan gelip gitmesinden tedirgin olmuŐtu, yaralananlar, gaz bombalarından etkilenenler... Sonra gencecik çocuklar ölmüŐtü. EndiŐelenmeyip de ne yapsındı? “Kendini bu iŐlere fazla kaptırma, iÇine odaklan, insanları, çevresel sorunları düŐünmeni anlıyorum, boş vakitlerinde sivil toplum kuruluŐlarında alıŐ, enerjini doğru kullan.” Sadece buna benzer bir Şeyler söylemişti. Vaktinde onlar da o yollardan geçmiŐler, bir sürü arkadaŐının hayatı kararmıŐtı. Sonuçta, bu iŐler ocuk oyuncadığ değildi ki. Onun hayatının kaymasını, acı çekmesini istemiyordu, bu o kadar anlaŐılması zor bir Şey miydi? Kocası omzunu sıvazlayıp

ardından odasına çekilmişti. O zaman Hasan'ın bu davranışını kendisini onaylandığına yormuştu. Derin bir of çekti. Kafasını toplayıp ortalığı kırıp dökmeden konuşmalıydı. Daha ilişkileri yeni yeni düzelirken tekrar bozulmasını kaldıramazdı.

Başının içindeki uğultu duruyordu hâlâ, ayda yılda bir içki, sigara içen biri için fazla gelmişti akşamki içtikleri. Aslında onu esas sarhoş eden hatırlamak istemese de dün akşamüzeri gördükleriydi. Son zamanlarda hep yaptığı gibi söylenmeye başladı yine. “Ne vardı ki evlilik yıldönümüyse, bir tek terk edilen ben miyim? Ne vardı da yazlığa gidelim, Tuzla bu mevsimde çok güzeldir diye tutturdum sanki? Üstelik Suadiye'deki evde Hasan'dan geriye bir iz bırakmayıp, bütün eşyaları yenilemişken ne diye düşün yollara...” Bilinçaltı oyun mu oynamıştı acaba? Belki de eski anılara veda edecek cesareti ancak bulmuştu. Feride kaç kez “Sen bir şey yapma, ben senin sevdiğin patlıcan dolmasıyla humus yaparım, bir de kuru et aldım mı tamamdır, sekiz gibi orada olurum” demişken ne vardı Feride'nin çok sevdiği Chatea de Berne alacağım diye şarküteriye uğramaya kalkacak? Üstelik bodrumdaki kavda onlarca şişe şarap varken. “Göreceğim varmış demek, akacak kan damarda durmazmış.”

Eve iki yüz metre kala son anda kırmızı renkli kocaman Big Gurme tabelasını görünce başına geleceklerden habersiz “Aaa burada da açılmış!” diye küçük bir çığlık atıp şarabı almak için arabayı ilk boş bulduğu yere park edip caddenin karşısına geçmeye yeltenmiş, daha yola adımını atmadan olduğu yere çakılıp kalmıştı.

Kırmızı spor arabanın yanında duran adamı fark etmişti önce, ardından da kucağındaki pembe giysili, altı yedi aylık gösteren bebeği. Gözlerine inanamamış, elleri ayakları boşalmış, titreme gelmişti üzerine. Bir an arabaya geri dönmeyi düşünmüş, sonra